Falter, 2026
Enkeltkanals diasprojektion bestående af 79 farvedias (35 mm).

Origamifigurerne i *Falter* blev oprindeligt foldet af en origamiekspert. Jeg gav dem derefter til en ven og bad ham om at folde figurerne ud igen, mens jeg dokumenterede processen med mit kamera. Efterhånden som diasshowet skrider frem, er vi vidne til den gradvise opløsning af en hejre og en skildpadde, indtil de vender tilbage til deres oprindelige, flade tilstand. Selvom formerne forsvinder, forbliver deres historie synlig i de folder, der efterlades i papiret. Papiret bliver et vidnesbyrd om de bevægelser og transformationer, der har formet det.

På en måde er *Falter* en metafor for det at skabe kunst. Man har alt, hvad man behøver for at skabe et godt værk, lige foran sig; udfordringen ligger i at arrangere tingene på den rigtige måde. *Falter* minder mig om, at vi nogle gange er nødt til at pakke tingene ud, spole tilbage og gå nogle skridt tilbage for at kunne skabe noget smukt. Og hvem ved, måske ender man med noget endnu mere interessant i selve processen med at pakke ud.

Dette er sket utallige gange gennem menneskehedens historie. Vi graver fortidens kulturelle vidundere frem: hulemalerier, terrakottahære, pyramider. De rummer hemmeligheder. De præsenteres for os som helheder, og vi begynder at udfolde deres lag i et forsøg på at komme til bunds i dem. Nogle gange er denne proces helt bogstavelig: Vi fjerner jordlag, udgraver og graver os dybere ned i jorden.

Noget lignende sker, hver gang vi ser et fotografi for første gang. Vi præsenteres for noget, der umiddelbart fremstår færdigt, noget vi må pakke ud, fortolke og udfolde. Det er gennem denne proces med at se tilbage og genbesøge de skridt, der førte frem til billedet, at vi begynder at skabe mening i det.

For mig endte det udfoldede papir, med hele sin indlejrede historie og sine spor, med at få større substans end selve origamifigurerne. Diasshowets tempo giver os mulighed for at tage del i denne opdagelsesproces. Projektorens lyd trækker os ind; der er noget meditativt over den.

Der er også et andet aspekt ved værket. Efterhånden som diasshowet skrider frem, opdager man, at papiret kun er trykt på den ene side, mens den anden side forbliver helt blank og hvid. Det finder jeg fascinerende, fordi de færdige former, på trods af deres tredimensionalitet, ikke afslører dette. Jeg spekulerer på, om det samme kunne siges om mange kunstværker: Det, vi møder, er en færdig form, mens en hel anden side forbliver skjult for vores blik.